

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **B. V. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. MV-154349-14/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení usnesení žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. MV-154349-14/OAM-2023 (dále jen „napadené usnesení“), kterým žalovaný v souladu s § 169h odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), konstatoval, že žádost nebyla žalobcem podána osobně, ač k tomu byl ve smyslu § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Dne 11. 9. 2023 se žalobce dostavil na pracoviště žalovaného na adrese Cigánkova 2, Praha, aby osobně podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem „ostatní“. Žádost podal na přepážce oprávněné úřední osobě žalovaného. Úřední osoba zjistila v počítači, že žalobce již podal žádost o zaměstnaneckou kartu, a sdělila mu, že nemůže podat další žádost, protože nemůže mít dvě žádosti o dlouhodobý pobyt souběžně. Formulář žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem „ostatní“ s veškerými náležitostmi pak žalobci vrátila.
3. Žalobce trval na přijetí žádosti a telefonoval svému známému, který lépe ovládá český jazyk, aby komunikoval s úřední osobou. Úřední osoba přesto trvala na tom, že žalobci jeho již podanou žádost vrátí. Žalobce proto odešel z pracoviště žalovaného, a protože měl za to, že žádost byla podána a řízení o ní zahájeno, přestože mu ji úřední osoba vrátila, žádost i s náležitostmi vrátil žalovanému poštou.
4. Žalobce namítá, že rozhodnutí napadené touto žalobou je nezákonné, protože řízení o žádosti bylo zahájeno dne 11. 9. 2023, když žalobce žádost podal, a to přesto, že úřední osoba žalobci žádost vrátila. Pokud následně žalobce žalovanému žádost zaslal poštou, nejednalo se o podání žádosti, ale o vrácení žádosti do již zahájeného řízení. Podmínky pro postup podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců proto nejsou splněny, neboť žalobce svoji žádost již 11. 9. 2023 podal osobně v souladu s § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce k důkazu navrhl kamerové záznamy z pracoviště žalovaného ze dne 11. 9. 2023, které prokazují přítomnost žalobce i podání žádosti žalobcem, správní spis žalovaného, informace o pořadových lístcích vydaných na pracovišti žalovaného dne 11. 9. 2023, které prokazují přítomnost žalobce, výslech svědka pana N. H. H. Tomuto svědkovi, který ovládá český jazyk, žalobce telefonoval dne 11. 9. 2023 v 15:23 hod., když byl na pracovišti žalovaného přítomen na přepážce, a informoval ho o tom, že pracovnice žalovaného mu chce žádost vrátit přesto, že na jejím podání trval. Proto tímto telefonátem žádal svědka o pomoc.
6. Žalovaný v napadeném usnesení uvádí, že není pochyb, že součástí poštovní zásilky byla skutečně žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, která podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být podána osobně. To se v daném případě nestalo. Z obsahu podání doručeného správnímu orgánu dne 14. 9. 2023 nevyplývá, že by tuto žádost žalobce pouze vrátil správnímu orgánu s tím, že ji podal již dne 11. 9. 2023. K tvrzením žalobce v žalobě, případně kasační stížnosti, a v podání ze dne 14. 1. 2025 o úmyslu pouze vrátit již podanou žádost do řízení, nelze přihlížet, protože z obsahu žádosti doručené dne 14. 9. 2023 žádný takový úmysl nevyplývá. Pokud měl žalobce tento úmysl, měl jej projevit, když žádost poštou posílal. To neučinil. Těžko na tom něco změní pozdější interpretace jeho jednání. Žalobce namítá, že správní orgán je povinen rozhodovat podle stavu věci ke dni vydání svého rozhodnutí, v tomto případě ke dni 15. 1. 2025. K tomuto dni již měl k dispozici sdělení žalobce, že svým podáním poštou neměl v úmyslu zahájit řízení o žádosti, ale pouze fyzicky vrátit žádost do řízení, které považuje za zahájené osobním podáním již dne 11. 9. 2023. Tuto informaci o skutečných úmyslech žalobce nemůže ignorovat pouze proto, že nebyla součástí poštovní zásilky, ale byla žalovanému sdělena dodatečně.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalobce v žalobě uvádí, že žádost posílal poštou, nikoliv proto, že by tímto způsobem chtěl žádost podat, ale protože ji chtěl tímto způsobem vrátit do řízení, které bylo zahájeno, neboť má za to, že řízení o ní bylo zahájeno již dne 11. 9. 2023, kdy se dostavil na pracoviště žalovaného na Chodově a žádost mu údajně měla být vrácena.
8. Žalovaný nemohl tušit, že dne 14. 9. 2023 mu poštou nebyla doručena žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ale že tímto způsobem žalobce pouze chtěl „vrátit žádost do řízení“. K žádosti nebyl připojen žádný průvodní dopis, ze kterého by žalovaný mohl zjistit, že žalobce neměl v úmyslu zahájit nové řízení, ale vrátit žádost do již zahájeného řízení. Navíc žádost byla zaslána na jiné pracoviště žalovaného, než kde byla údajně osobně podána.
9. Žalovaný obdržel pouze tiskopis žádosti a jeho přílohy, a proto musel dojít k závěru, že žalobce tímto způsobem hodlá podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. To, co se událo dne 11. 9. 2023 na pracovišti žalovaného na Chodově, není pro posouzení zákonnosti usnesení ze dne 15. 1. 2025 relevantní. Žalobce podává žalobu podle § 65 soudního řádu správního, nikoliv jako žalobu na nezákonný zásah, který by mohl spočívat v odmítnutí přijetí žádosti o pobytové oprávnění.
10. Ačkoliv žaloba je nedůvodná, žalovaný zjistil, že žalobce skutečně na pracovišti v Praze – Chodově dne 11. 9. 2023 byl. Žalovaný soudu poskytl informace ze systému výdeje pořadových lístků. Kamerové záznamy již nejsou k dispozici, protože žalovaný je povinen je po 30 dnech mazat, navíc se jedná pouze o obrazové záznamy bez zvukové stopy. Žalovaný předložil soudu vyjádření pracovníků jeho pracoviště na Praze 4 – Chodově, které s žalobcem jednaly.
11. Není pravda, že žalobci bylo odmítnuto přijetí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce neovládá ani český ani anglický jazyk a nebyl schopen identifikovat, zda chce podat žádost o prodloužení nebo vydání dlouhodobého pobytu. Vzhledem k tomu, že byl držitelem dlouhodobého pobytu za účelem studia, připadaly v úvahu obě možnosti. K žádosti, kterou chtěl žalobce dne 11. 9. 2023 podat, chyběl doklad o účelu pobytu. Pracovnice se marně pokoušely vysvětlit žalobci důležitost otázky účelu pobytu a požádaly ho, aby kontaktoval pracovníky nevládní organizace na stejném pracovišti, kteří mají specificky jazykově vybavené pracovníky, aby si s ním vyjasnili, jakou žádost vlastně chce podat, s tím, že se pak má vrátit a bude odbaven bez lístku. To však žalobce neučinil. Byl na pracovišti sám, bez doprovodu jiné osoby, a chtěl pracovníci předat někoho, kdo byl na telefonu. Osoba na telefonu však nemůže za žalobce projevit vůli nebo jednat, proto byl odmítnut. Svědectví této osoby nemá význam, protože nebyla přítomna na pracovišti a hovořila pouze po telefonu s žalobcem.
12. Žádost, kterou žalobce poslal poštou dne 13. 9. 2023 a která byla doručena žalovanému dne 14. 9. 2023, není stejnou žádostí, kterou měl žalobce u sebe dne 11. 9. 2023. K žádosti doručené poštou byly předloženy všechny náležitosti a je z ní zřejmé, že jde o žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Pokud by žalobce předložil žádost v takové podobě dne 11. 9. 2023, neměl by žalovaný problém zjistit, o jakou žádost se jedná.
13. Žalovaný připomněl, že pokud žadatel neovládá jazyk, ve kterém se vede jednání, je jeho

povinností si opatřit tlumočníka. Zákon o pobytu cizinců tuto povinnost zdůrazňuje v § 169r odst. 1 písm. l).

14. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že žalobce měl možnost žádost, kterou mu žalovaný vrátil společně se stejnopisem záznamu o usnesení, podat osobně znovu až do 28. 4. 2024 a tímto způsobem si jednoduše zařídit projednání své žádosti.
15. Žalobce dále uvádí, že správní orgán má povinnost rozhodovat podle stavu věci ke dni vydání svého rozhodnutí. Ke dni 15. 1. 2025 měl již žalovaný k dispozici sdělení žalobce o tom, že svým podáním poštou neměl v úmyslu zahájit řízení o žádosti, ale pouze fyzicky vrátit žádost do řízení, které považuje za zahájené osobním podáním již 11. 9. 2023. Dle názoru žalovaného to na věci nic nemění. Dne 14. 9. 2023 nemohlo být řízení o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu zahájeno, neboť nebyla splněna podmínka osobního podání žádosti uvedená v § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nemohlo tím ani dojít k „fyzickému vrácení žádosti do řízení“ údajně zahájeného podáním ze dne 11. 9. 2023. Žalobce totiž dne 11. 9. 2023 u žalovaného žádné podání neučinil a žádné řízení tudíž zahájeno nebylo. Není tedy jasné, k jakému řízení by mělo být podání ze dne 14. 9. 2023 „vráceno“. Žádné „vrácení žádosti do řízení“ není ve správním řízení upraveno, rovněž tak není žádný takový institut upraven ani v zákoně o pobytu cizinců.
16. Žalovaný ke svému vyjádření připojil vyjádření dvou svých pracovníků a informaci z vyvolávacího zařízení ze dne 11. 9. 2023.
17. Podle vyjádření odborné referentky E. D. se žalobce se dostavil na OPC Praha II. za účelem podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Při kontrole formuláře bylo zjištěno, že účel vyplnil pouze obecně – „vzdělání“ a žádné potvrzení o studiu nedoložil. Nebyl schopen česky ani anglicky vysvětlit, o jaký druh studia se jedná. Následně byl odeslán do kanceláře Charity, aby s jejich pomocí upřesnil účel svého pobytu. Téhož dne se již na přepážku nevrátil. Mgr. Z. B. v úředním záznamu uvádí, že s žalobcem řešila jeho podání žádosti na OPC II., k jednání o podání žádosti o dlouhodobý pobyt byla přizvána kolegyně E. D. z důvodu jazykové bariéry. Jako multikulturní pracovník se snažila s žalobcem vykomunikovat účel, za kterým chce žádost podat. V žádosti totiž uvedl specifikaci, kterou zákon nezná – vzdělání – nebyl schopen v češtině ani v angličtině vysvětlit, o jaký typ studia má zájem, co přesně bude studovat. Patrně nechápal, v čem je problém, a nedokázal tak účel vyplnit řádně, aby věděly, o co chce žalobce požádat. Vysvětlila mu, že nelze danou věc konzultovat s třetí osobou přes telefon. Jako možnost mu nabídla konzultaci v kanceláři Charity, kde mu mohou s účelem poradit, a následně by se ke kolegyni na přepážku vrátil a byl odbaven.
18. Z přehledu událostí z vyvolávacího systému žalovaného za den 11. 9. 2023 dále vyplývá, že klient s číslem 921 byl vyvolán a obsloužen u přepážky P010 v čase od 15:19:42 do 15:26:57.

IV. Obsah správního spisu

19. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovanému byla dne 14. 9. 2023 poštou doručena žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní“. K žádosti byly přiloženy dvě fotografie, kolkové známky v hodnotě 2500 Kč, potvrzení LINGUA SANDY s. r. o., dle něhož byl žalobce studentem školy na jednoletém intenzivním studiu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

anglického a českého jazyka ve školním roce 2023/2024 s týdenní dotací 20 vyučovacích hodin na každý jazyk, potvrzení o stavu na účtu, doklad o zajištění ubytování a pojistná smlouva o komplexním zdravotním pojištění cizinců EXCLUSIVE.

20. Spis dále obsahuje záznam o usnesení ze dne 16. 9. 2023, č. j. MV-154349-2/OAM-2023, podle něhož žádost nebyla podána žalobcem osobně, ač k tomu byl ve smyslu § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen. Žalobce proti tomuto usnesení podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 30. 4. 2024, č. j. 21 A 34/2023-24, žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud následně svým rozsudkem ze dne 29. 11. 2024, č. j. 4 Azs 88/2024-30, zrušil rozsudek Městského soudu a také usnesení žalovaného. Nejvyšší správní soud zrušil usnesení žalovaného z důvodu, že žalobci bylo zasláno usnesení, v jehož záhlaví byla jako žadatel označena zcela jiná fyzická osoba, konkrétně O. A., jiné státní příslušnosti a také jiného data narození a adresy na území České republiky. Originál usnesení ve spise se v části označení žadatele neshodoval se stejnopisem, který žalobce od žalovaného obdržel, což nelze považovat za zjevnou nesprávnost způsobenou písařskou chybou, a způsobuje nepřezkoumatelnost usnesení. Jelikož městský soud přezkoumal usnesení trpící vadou nepřezkoumatelnosti, zatížil stejnou vadou rovněž svůj rozsudek.
21. Z výpisu z cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobce na území České republiky přicestoval dne 20. 9. 2022. Žalobce zároveň požádal o vydání zaměstnanecké karty. Tato žádost byla zamítnuta dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.
22. Součástí spisu je také přípis právního zástupce ze dne 14. 1. 2025, v němž právní zástupce žalobce uvádí k podání učiněnému poštou, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 14. 9. 2023, že se nejedná o podání žádosti prostřednictvím pošty, kterým by měl žalobce v úmyslu zahájit řízení. Jedná se o „vrácení žádosti do řízení“, které bylo zahájeno osobním podáním žádosti žalobcem již dne 11. 9. 2023, kdy tato již podaná žádost byla žalobci bez zákonného důvodu fyzicky vrácena zpět, a proto ji vrátil prostřednictvím pošty.
23. Žalovaný ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2025, č. j. MV-154349-14/OAM-2023, uvedl, že žádost nebyla podána osobně, ačkoli k tomu žadatel byl ve smyslu § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen. Žalovaný konstatoval, že mu byla dne 14. 9. 2023 prostřednictvím České pošty doručena doporučená poštovní zásilka, která obsahovala tiskopis žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, společně s připojenými některými náležitostmi takové žádosti. Žalobce v řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem tvrdil, že žádost o vydání nového povolení k pobytu nepodával, ale pouze správnímu orgánu zasílal poštou, protože ji správní orgán odmítl na pracovišti na Praze 4 dne 11. 9. 2023 přijmout. Totéž tvrdí jeho právní zástupce ve svém podání ze dne 14. 1. 2025. Z obsahu podání doručeného správnímu orgánu dne 14. 9. 2024 nevyplývá, že by tuto žádost žalobce pouze vracel správnímu orgánu s tím, že má za to, že ji podal již dne 11. 9. 2024. Žalovaný posuzuje veškerá podání podle jejich obsahu, jak mu ukládá správní řád v § 37 odst. 6. Musí tudíž dojít k závěru, že žalobce žalovanému doručil žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu s cílem ji podat. Obsah žádosti doručené dne 14. 9. 2023 nelze interpretovat jinak, než že ji žalobce chtěl podat. K tvrzení žalobce později v žalobě, případně v kasační stížnosti, a jeho právního zástupce v podání ze dne 14. 1. 2025 o úmyslu pouze vrátit již podanou žádost do řízení,

není možné přihlížet, protože z obsahu žádosti, která byla správnímu orgánu doručena dne 14. 9. 2023, žádný takový úmysl nevyplývá. Pokud žalobce tento úmysl měl, měl jej projevit, když žádost poštou posílal, což neučinil. Pozdější interpretace jeho jednání na tom nic nemění. Každý by například po zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu mohl říci, že vlastně žádal o prodloužení dlouhodobého pobytu, protože špatně zaškrtnl typ žádosti na formuláři, který je zatím oběma těmito žádostem společný. Žalovaný tedy opětovně konstatoval, že žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podána osobně, a tudíž o něm učinil záznam do spisu. Zasláním stejnopisu tohoto záznamu vyrozuměl žalobce o tom, že nebyla splněna povinnost osobního podání žádosti a řízení o ní nebylo zahájeno. Žádost i připojené doklady a správním poplatkem hrazeným v kolcích žalovaný vrátil žalobci dne 16. 9. 2023.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci s takovým postupem souhlasili. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 37 odst. 1 správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*
26. Dle § 44 odst. 1 správního řádu *řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost“), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*
27. Podle § 45 odst. 2 správního řádu *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*
28. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.*
29. Podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců *osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce; zákonným zástupcem se rozumí i osoba, která osobně pečuje o nezletilého žadatele na území státu, jehož je nezletilý žadatel občanem. Podmínka osobního podání žádosti se považuje za splněnou v případě podání žádosti zastupitelskému úřadu prostřednictvím fyzické nebo právnické osoby, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o přijímání žádostí, jde-li o žádost takového druhu, jehož shromažďováním a předáváním je externí poskytovatel služeb pověřen.*
30. Podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců *nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.

31. Podstatou sporu mezi stranami je to, zda žalobce na pracovišti žalovaného již dne 11. 9. 2023 osobně podal žádost, zda řízení o ní bylo následně zahájeno a zda je možné podání doručené poštou dne 14. 9. 2023 považovat za doplnění žádosti v rámci již zahájeného běžícího řízení, či slovy žalobce za „vrácení žádosti do řízení“.
32. Případem žalobce se zabýval zdejší soud v řízení pod sp. zn. 21 A 34/2023, jeho rozsudek i první rozhodnutí žalovaného v této věci ze dne 16. 9. 2023, č. j. MV-154349-2/OAM-2023 (deklarující, že žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území nebyla podána osobně, ač k tomu byl žalobce povinen), však byly Nejvyšším správním soudem zrušeny (rozsudek ze dne 29. 11. 2024, č. j. 4 Azs 88/2024-30), neboť existovaly rozpory mezi originálem prvního rozhodnutí a verzí zaslanou žalobci.
33. Zdejší soud řešil věc žalobce také v řízení o žalobě proti nečinnosti pod sp. zn. 10 A 27/2024. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 5. 2024, č. j. 10 A 27/2024-29, shrnul, že žalobce ve shodě se žalovaným tvrdí, že se dne 11. 9. 2023 osobně dostavil se žádostí na pracoviště žalovaného. Dle žalobce mu však úřední osoba sdělila, že další žádost nemůže podat, protože nemůže mít dvě žádosti o dlouhodobý pobyt současně a formulář žádosti mu vrátila.
34. Zdejší soud v odkazovaném rozsudku shrnul, že žádost žalobce zjevně k žalovanému došla. Z přehledu událostí z vyvolávacího systému žalovaného za den 11. 9. 2023 dále vyplývá, že klient s číslem 921 byl vyvolán a obsloužen u přepážky P010 v čase od 15:19:42 do 15:26:57. Z nedatovaných úředních záznamů zaměstnanců žalovaného (ministerského rady Mgr. Z. B. a odborné referentky E. D.) k tomu vyplývá, že se žalobce osobně dostavil na Oddělení pobytu cizinců Praha II za účelem podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Při kontrole formuláře bylo zjištěno, že žalobce v žádosti účel pobytu vyplnil pouze obecně: „vzdělání“, přičemž potvrzení o studiu nedoložil a nebyl schopen v češtině a ani angličtině sdělit, o jaký druh studia se jedná. Byla mu nabídnuta konzultace ve společnosti Charity, přímo na Oddělení pobytu cizinců Praha II s tím, že by se vrátil na přepážku a byl odbaven. Žalobce se toho dne již nevrátil. Žalobce k těmto vyjádřením (v řízení před Městským soudem pod sp. zn. 21 A 34/2023) dne 31. 1. 2024 uvedl jen tolik, že je zřejmé, že od něj pracovnice žádost převzaly a kontrolovaly její obsah a přiložené náležitosti. Tím bylo dle jeho názoru řízení zahájeno dle § 44 správního řádu. Pokud žádost trpěla vadami, měly být odstraněny na místě a v případě komunikačních problémů měl být vyzván písemně k odstranění vad dle § 45 odst. 2 správního řádu. Soud následně v rozsudku č. j. 10 A 27/2024-29 uzavřel, že mezi stranami panuje shoda o tom, že žalobce přišel dne 11. 9. 2023 na pracoviště žalovaného za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt, dále to, že žalobce a žalovaný obsah žádosti na místě konzultovali, že žalobce z pracoviště i se žádostí odešel pryč. Sporný byl konkrétní obsah pohovoru žalobce s odbornou referentkou E. D. a poté i ministerským radou Mgr. Z. B. Z údajů vyvolávacího systému vyplývá, že žalobce byl přítomen na přepážce P10 celkem 7 minut, což podle názoru zdejšího soudu v odkazované věci odpovídá tomu, že předmětem jednání skutečně mohlo být vysvětlování formálních

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

náležitostí žádosti. I vzhledem k tomu, že žalobce ve shodě se žalovaným potvrzuje komunikační (jazykové) problémy, lze podle názoru soudu přisvědčit verzi (dvou) zaměstnankyň žalovaného, že předkládaná žádost vykazovala formální nedostatky, které bylo nutno na místě vysvětlit a pokusit se je odstranit. Verze žalobce a žalovaného se pak liší o konkrétním důvodu předání žádosti zpět žalobci. Ten tvrdí, že mu žádost, která splňovala formální náležitosti, byla vrácena zpět jen z důvodu duplicity s již jinou podanou žádostí o dlouhodobý pobyt. Žalovaný naopak tvrdí, že žádost nesplnila formální náležitosti pro přijetí a že žalobce měl možnost se po odstranění vad vrátit k odbavení žádosti, avšak tak již neučinil.

35. Zdejší soud pak v rozsudku č. j. 10 A 27/2024- 29 uzavřel, že uváděné skutečnosti svědčí tomu, že žalovaný na místě samém postupoval podle § 45 odst. 2 správního řádu (ve spojení s § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož lze jednotlivé sdělení vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá), pokusil se formální vady obdržené žádosti odstranit nejprve v součinnosti se žalobcem, případně k tomu žalobci stanovil určitou lhůtu (a za tím účelem mu doporučil užít poradenských služeb třetího subjektu). Podstatné pro osud věci bylo podle soudu to, a to bylo mezi stranami nesporné, že žalovaný žádost žalobci vrátil zpět (ať už byl důvod k tomuto postupu jakýkoliv), ten ji převzal a znovu ji osobně u žalovaného již nepodal. Tím tedy došlo k situaci, kdy žalobcova žádost, obdobně, jako kdyby ji sám vzal zpět podle § 45 odst. 4 správního řádu, od 11. 9. 2023 u žalovaného fakticky zase již nebyla, a nemohlo tak být o ní dále vedeno řízení a nebylo v něm možné vydat meritorní rozhodnutí o žádosti. Soud dodal, že povinnost zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu má poté už jen toliko deklaratorní povahu osvědčující, že bylo zastaveno řízení o žádosti, která byla předtím vzata zpět, nemění to však nic na skutečnosti, že od určitého okamžiku už zde žádost není.
36. Závěry desátého senátu zdejšího soudu pak potvrdil Nejvyšší správní soud, když rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Azs 100/2024-27, kasační stížnost zamítl. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že ačkoliv se strany sporu částečně rozcházejí v popisu skutečností, k nimž došlo dne 11. 9. 2023, shodují se v tom, že stěžovatel se sice uvedeného dne dostavil k žalovanému s předmětnou žádostí, tu si však nakonec odnesl. Neponechal ji tak v dispozici žalovaného. Přesun do dispozice správního orgánu přitom vedle náležitostí podání na formuláři a osobního podání představuje jednu ze zákonných náležitostí žádosti podle § 169d zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016-34, č. 3495/2016 Sb. NSS, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48). Účelem podmínky přesunu žádosti do dispozice správního orgánu je dle názoru Nejvyššího správního soudu právě to, aby správní orgán získal reálnou možnost se s obsahem žádosti seznámit, jakož s ní i procesně relevantním způsobem dále manipulovat (orazit ji datem přijetí, přidělit a fyzicky vyznačit spisovou značku a číslo jednací, naskenovat do elektronické podoby atd.). V důsledku postupu stěžovatele, který si žádost odnesl, však uvedený postup v daném případě možný nebyl. V dané věci nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že stěžovatel zaslal několik dní po návštěvě žalovaného žádost znovu, tentokrát poštovní přepravou. Z uvedeného se však jeví, že ani stěžovatel zřejmě nepovažoval řízení za zahájené, pokud podal žádost znovu. Městský soud zřetelně uvedl, že uvedené skutečnosti (obsah rozhovoru, motivace stěžovatele) jsou bezpředmětné za situace, kdy z nesporných skutkových zjištění vyplývá, že stěžovatel si (po rozhovoru s pracovníky žalovaného) žádost fyzicky odnesl. Nejvyšší správní soud při posuzování situace žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016-34, č. 3495/2016 Sb. NSS, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48). Dále lze zmínit rozsudek ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 85/2016-22, v němž šlo o situaci, kdy Velvyslanectví České republiky v Hanoji odmítlo přijmout žádost žadatele o pobytové oprávnění, přičemž žadatel následně žádost opětovně doručil jako přílohu stížnosti na postup úřední osoby. I v tomto rozsudku považoval Nejvyšší správní soud za moment, kdy byla žádost přesunuta do dispozice správního orgánu, její podání jako přílohy stížnosti, nikoliv její předchozí odmítnutí. I další judikatura akcentuje nutnost (řádného) osobního podání žádosti. Např. v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016-34, č. 3495/2016 Sb. NSS, uvedl: „*Nejvyšší správní soud nyní neshledal důvody pro odchýlení se od názoru, že § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců je speciálním ustanovením k § 37 odst. 4 správního řádu a má přednost a v tomto se ztotožňuje se stěžovatelem. Ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. upravuje možné technické způsoby, jimiž je možné podání učinit, aby s úkonem účastníka řízení byly spojeny právní účinky (srov. VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. 1. vyd. Praha: Ivana Hexnerová – Bova Polygon, 2006, s. 273). Ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců jako lex specialis vyžaduje formu osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.*“

37. Městský soud konstatuje, že mezi stranami stále není sporné, že žádost žalobce dne 11. 9. 2023 v dispozici správního orgánu nezůstala, žalobce si ji odnesl, nebylo tedy o čem vést správní řízení, podání zaslané poštou tedy nebylo možné posoudit jako „vrácení žádosti do řízení“. Je zřejmé, že žalobce nebyl schopný se s pracovníci správního orgánu dorozumět, nemusel správně pochopit, co se mu pracovnice snaží vysvětlit (tedy že není problém v tom, že již má zaměstnaneckou kartu, ale že není zřejmé, zda žádá o prodloužení svého pobytového oprávnění za účelem studia nebo vydání dlouhodobého pobytu za jiným účelem). Přesto mu muselo být jasné, že pracovnice od něj žádost nepřevzaly, na žádosti, kterou následně žalovanému zaslal, také není potvrzeno, že by byla přijata a ověřena (bod 30 formuláře žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu). Soud též zdůrazňuje, že žalobci nic nebránilo přijít další dny s tlumočníkem, mohl vyhledat právní poradenství, případně využít poradenství přímo na pobočce správního orgánu, kam byl zřejmě pracovníci žalovaného odeslán. Žalobce měl minimálně do 15. 9. 2023 povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 11. 9. 2023 bylo pondělí, tudíž žalobci nic nebránilo v tom, aby se na pracoviště žalovaného dostavil následující dny, kdy měl oprávnění k pobytu, a mohl žádost podat.
38. Pro úplnost soud uvádí, že po 15. 9. 2023 žalobce na území pobýval na základě fikce povolení k pobytu z důvodu podané žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Uvádí-li žalovaný, že měl žalobce možnost do dne 28. 4. 2024 podat žádost osobně, soud uvádí, že nelze dospět k závěru, že byl žalobce v režimu § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost na území České republiky v období od 16. 9. 2023 do 28. 4. 2024. Žalobci totiž v tomto období svědčila pouze fikce povolení pobytu. Správní soudy ustáleně judikují, že účelem fikce povoleného pobytu je ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho první žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o žádosti setrvat na území České republiky. Fikci oprávněného pobytu ovšem nelze až na výjimky řádně zohlednit v dalších řízeních. Fikce totiž vytváří podmínky, aby cizinec mohl na území legálně setrvat do rozhodnutí o žádosti. Fikce pobytu tedy není skutečným povolením k pobytu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41, či ze dne 21. 7. 2021, č. j. 10 Azs 160/2021-42). Soudy opakovaně zdůraznily, že „*takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření*

kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního „zacyklení“ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění“ (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017-32, či ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41). Nejvyšší správní soud přitom v celé řadě případů vyloučil podávání žádostí o pobytové oprávnění v době, kdy cizinci již svědčí tzv. fikce pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců (např. rozsudek ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32, ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Azs 41/2016-28, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 1/2017-34 či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Azs 174/2016-34).

39. Též lze poukázat na skutečnost, že žalobce sám přednesl teorii o „vrácení žádosti do řízení“ až se značným časovým odstupem, když zjistil, že správní orgán řízení nezahájil na základě podání zaslaného poštou. Podání se posuzuje podle obsahu, žalobce nemohl obsah podání zpětně měnit. Žalovaný pak k datu svého rozhodnutí měl informaci o vysvětlení žalobce, že hodlal žádost „vrátit do řízení“, s touto námitkou se pak (byť stručně) v napadeném rozhodnutí vypořádal.
40. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud konstatoval, že žádost zaslaná poštou nebyla žalobcem podána osobně, ač k tomu byl ve smyslu § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen, žádné řízení o žádosti podané osobně, ke kterému by mohlo být podání žalobce zaslané poštou přiřazeno jako doplnění žádosti podané osobně, neprobíhalo.
41. Soud neshledal důvod pro provedení důkazu kamerovými záznamy z pracoviště žalovaného ze dne 11. 9. 2023 (tyto záznamy byly dle vyjádření žalovaného po 30 dnech smazány), ani informaci o pořadových lístcích vydaných na pracovišti žalovaného dne 11. 9. 2023, neboť žalobce a žalovaný se shodují v tom, že se žalobce dne 11. 9. 2023 dostavil na pracoviště žalovaného. Obdobně soud neshledal důvod pro provedení výslechu svědka, neboť obě strany se shodují na tom, že žalobce chtěl podat žádost, tato mu však byla vrácena. Rozdíl mezi verzemi žalobce a žalovaného spočívá v důvodu, pro který jeho žádost nebyla žalovaným přijata. Důvod nepřijetí žádosti by však ani známý žalobce nemohl potvrdit, neboť tento s pracovníci žalovaného nehovořil, má tudíž informace pouze od žalobce.
42. Soud neshledal důvod doplnit dokazování ani čestnými prohlášení pracovníků žalovaného, neboť další okolnosti návštěvy pobočky nejsou pro projednávanou věc podstatné, mimo to jsou tato čestná prohlášení žalobci známa již z předchozích soudních řízení vedených zdejším soudem pod sp. zn. 21 A 34/2023 a sp. zn. 10 A 27/2024, i v tomto řízení je soud zaslal žalobci na vědomí.
43. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. června 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně